

Jag hatar mornar!

Av: Jonas Pedersén

Jag trodde att mobilen skulle sluta ringa om bara jag gick med på att kaninstuvningen behövde tas ut ur ugnen. Med hopp om livet öppnade jag ögonen och sa att jag gick med på premisserna om jag bara fick fortsätta sova! Men den helvetiska signalen som spelade xylofon på min ryggrad och sprängde varenda nerv i hela min kropp tills jag började skaka mentalt fortsatte att skrika ut sitt hat i den mörka lägenheten. Jag suckade högt i mitt huvud och ramlade fram till fönstret där 1900-talets samlade teknologiska kunskap låg samlad i den lilla svarta saken som framkallade all världens plågade skrik. Jag tryckte på måfå på de tre knapparna som finns på den avlånga satansmanicken tills den tystnade, mer på grund av ilska än teknisk briljans från min sida. Sedan somnade jag igen. En kvart senare lät det sadistiska oljudet lite mer uthärdligt och jag visste att jag inte längre hade något val. Jag kunde nu urskilja knapparna och stängde av larmet på ren rutin. Stärkt av triumfen stapplade jag ut till köket, satte på kaffe utan att riktigt veta hur jag gjorde det och sedan somnade jag igen. En kvart senare hörde jag plötsligt en melodi, nu förstod jag var världen hade landat, stängde av mobilen genom att titta på skärmen och gick som den ilskna och blodtörstande zombien jag var ut till köket. Kaffekoppen stod som vanligt inte alls där jag tyckte att den skulle stå och jag hatade den för det. Mitt blodtryck höjdes och en klump av svart raseri vällde upp i min hals, jag smällde i en skåpsdörr för att inte behöva ta självmord där och då. Koppen stod såklart där jag hade ställt den natten innan, vilket var ett jävligt dumt ställe att stå på tyckte jag och trots att jag varken tror att Gud, spöken eller Hugh Grant hade flyttat på den så hatade jag alla tre av hela mitt hjärta. DN låg innanför min dörr, något jag givetvis hatade tidningsutdelaren för då min hall är ostädad och svår att forcera. Jag slog upp tidningen och trots att jag inte kunde se rakt och inte förstod om jag just vaknat eller somnat såg jag såklart Hanne Kjöllers namn. Nu ska vi ha en sak väldigt klara för oss, jag hatade hela världen i det ögonblicket, men Hanne Kjöllers är inte ens en del av världen för mig. Hon sitter där och då i en egen värld, konstruerad enbart av mitt intensiva förakt, en värld byggd av svarta tankar, våld och känslor så elaka att till och med jag blir rädd. Jag hatar den kvinnan av hela mitt hjärta, jag skulle vilja tvinga henne att bokstavligen äta upp vartenda ord hon någonsin skrivit tills hon dog av trycksvärtan, jag skulle vilja begå ett folkmord på enbart henne. Jag hatar henne för hennes oerhört naiva och arroganta inställning till världen, för den irriterande idealism man enbart finner hos nyfrälsta ung-vänstrare, nazister och liberaler som formats enbart av ett avståndstagande mot sina meningsmotståndare. Jag hatar henne för hennes förvånansvärt dåliga sätt att argumentera, hennes bristfälliga slutsatser och ensidiga analyser. Men mest av allt hatar jag nog henne för att hennes försök till politiska åsikter är oftast det första jag läser innan jag druckit mitt kaffe. Det har hänt att jag har tagit något vasst på bordet och karvat ut hennes ögon ur tidningen. Lagom till inrikes-delen har jag hunnit få i mig tillräckligt med koffein och nikotin för att kunna bli rädd för mig själv, och då är det för sent. Då har hennes bild blivit så misshandlad, beskuren och tilltrasslad att nog aldrig skulle känna igen henne om jag såg henne i vaket tillstånd. Först framåt Sport- och ekonomidelen är jag tillräckligt med i spelet igen för att veta att jag egentligen är människa, att det inte finns sådana saker som Gud, Hugh Grant eller spöken. Det är först då som jag inte hatar min kaffekopp, som faktiskt är ganska fin, och det är då jag inte längre tycker att mitt tidningsbud borde ha nyckel till min lägenhet så att han kan lägga tidningen i min soffa. Och här är slutklämmen, jag var inte ens bakfull. Jag. Hatar. Morgnar.